

Αρείου Πάγου: 1438/2004, Τμ. Β/Π
Πηγή: ΕΕΔ 64/2005, σελ. 1212

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥ ΣΤΟ Ι.Κ.Α. – ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ

Εργατικό ατύχημα εργαζόμενου υπαγομένου στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α.- Απαλλαγή του εργοδότη τόσο της κατά το κοινό δίκαιο υποχρεώσεώς του προς αποζημίωση του παθόντος, όσο και της υπό του ν. 551/1914 ειδικής αποζημιώσεως. – Μόνο όταν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή των υπ'αυτού προστηθέντων, γεννάται υποχρέωση του εργοδότη προς καταβολή στον παθόντα της διαφοράς μεταξύ του ποσού της κατά το κοινό δίκαιο αποζημιώσεως και του ολικού ποσού των υπό του Ι.Κ.Α. χορηγούμενων παροχών. Η ανωτέρω απαλλαγή καλύπτει και την περίπτωση της ειδικής αμελείας, εκείνη δηλαδή κατά την οποία το ατύχημα έγινε, διότι δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις των ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων, ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας.- Ο παθών όμως ή τα μέλη της οικογενείας του, σε περίπτωση θανάτου αυτού, διατηρούν την αξίωση χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης (κατά περίπτωση), η οποία κρίνεται πάντοτε κατά το κοινό δίκαιο, το οποίο σημαίνει, ότι για τη θεμελίωση της εν λόγω αξιώσεως αρκεί το κατά το κοινό δίκαιο πταίσμα του εργοδότη ή του υπ'αυτού προστηθέντος. – Περιστατικά.- Επί μισθώσεως έργου υπάρχει πρόστηση του εργολάβου από τον εργοδότη, μόνο όταν στη συγκεκριμένη περίπτωση ο εργοδότης, ρητώς ή σιωπηρώς, ιδίως εκ της φύσεως του έργου, επεφύλαξε στον εαυτό του τη διεύθυνση και την επίβλεψη της εκτελέσεως του έργου και ειδικότερα το δικαίωμα της παροχής οδηγιών προς τον εργολάβο.- Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ότι οι επικαλούμενες και προσκομιζόμενες ένορκες βεβαιώσεις έχουν γίνει νομοτύπως, μετά από προηγούμενη κλήτευση του αντιδίκου προ 24 τουλάχιστον ωρών, αποτελεί εκτίμηση πραγματικού γεγονότος η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου.

Κυριότερες διατάξεις: Α.ν. 1846/1951 άρθρα 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3. Ν. 551/1914 άρθρα 1 και επ. και 16 παρ. 1 και 3. Α.Κ. άρθρα 681 και επ., 914, 922 και 932. Κ.Πολ.Δ. άρθρα 559 αριθμ. 11, 561 παρ.1 και 671 παρ. 1.

Πρόεδρος, ο αντιπρόεδρος, κ. Ρωμ. Κεδίκογλου

Εισηγητής, ο αρεοπαγίτης, κ. Σπ. Κολυβάς

Δικηγόροι, οι κ.κ. Παν. Ιωάννου, Κων. Ρήγος, Νικ. Γεωργακόπουλος

Από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» σε συνδυασμό με αυτές του άρθρου 16 παρ. 1 και 3 του ν. 551/1914, όπως κωδικοποιήθηκαν με το από 24.7/25.8.1920 β.δ., συνάγεται ότι, όταν ο παθών από ατύχημα, που έγινε από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής, υπάγεται στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση του παθόντος, δηλαδή απαλλάσσεται τόσο από την κατά το κοινό δίκαιο υποχρέωση για αποζημίωση, όσο και από την προβλεπόμενη από το ν. 551/1914 ειδική αποζημίωση και μόνο, αν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή των από αυτόν προστηθέντων, υποχρεούται να καταβάλει στον παθόντα την από την παραπάνω διάταξη του άρθρου 34 παρ. 2 προβλεπόμενη διαφορά μεταξύ του ποσού της κατά το κοινό δίκαιο

αποζημιώσεως και του ολικού ποσού των χορηγουμένων από το Ι.Κ.Α. παροχών. Η παραπάνω απαλλαγή καλύπτει και την περίπτωση της ειδικής αμέλειας, κατά την οποία το ατύχημα έγινε γιατί δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων ή διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας (Ολ.Α.Π. 1267/1976). Διατηρεί όμως ο παθών και σε περίπτωση θανάτου του τα μέλη της οικογένειας αξίωση χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ψυχικής οδύνης, η οποία κρίνεται πάντοτε κατά το κοινό δίκαιο (άρθρα 914, 922, 932 Α.Κ.) σε τρόπο ώστε για τη θεμελίωση της αξιώσεως αυτής να μην απαιτείται το ειδικό πταίσμα της μη τηρήσεως των επιβαλλόμενων όρων ασφαλείας, αλλά να αρκεί το κατά το κοινό δίκαιο πταίσμα του εργοδότη ή του προστηθέντος από αυτόν. Ως αδικοπραξία δε, που είναι προϋπόθεση επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησεως, νοείται η παράνομη πράξη που δημιουργεί υποχρέωση αποζημιώσεως, όπως είναι μέλη της οικογένειας του υπαγόμενου στην ασφάλιση Ι.Κ.Α. συγγενούς τους, που εφονεύθη συνεπεία εργατικού ατυχήματος, μη αποδιδόμενου σε δόλο των εργοδοτών ή των προστηθέντων από αυτούς, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. προβάλλουν τη αιτίαση ότι το Εφετείο με το να απορρίψει στο σύνολο της την αγωγή τους για καταβολή αποζημιώσεως για στέρηση διατροφής ως και επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ψυχικής οδύνης, καθόσον έγινε δεκτό ότι ο θάνατος του παθόντος επήλθε από αποκλειστική υπαιτιότητα αυτού, παραβίασε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 16 παρ. 4 του ν. 551/1914, κατά την οποία επί ειδικής αμέλειας του παθόντος μπορεί μόνο να μειωθεί μέχρι του ημίσεος η οφειλόμενη αποζημίωση. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμος, διότι στην ένδικη περίπτωση δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του ν. 551/1914, αφού το εργατικό ατύχημα αυτό δεν αποδίδεται σε δόλο του εργοδότη ή των απ'αυτόν προστηθέντων. Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Εφετείο, κατά την ανέλεγκτη επί της ουσίας κρίση του δέχθηκε τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος αναιρεσίβλητος εργολάβος, σε εκτέλεση της εργολαβικής σύμβασης, προσέλαβε τον αλβανικής ιθαγένειας Α.Κ. με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, ως τεχνίτη οικοδόμο. Τη 16.6.1999 και ώρα 13.30' περίπου ο τελευταίος εργαζόταν στον τέταρτο όροφο της οικοδομής και απασχολούνταν, όπως και το υπόλοιπο οικοδομικό συνεργείο, με τη μεταφορά σιδερόβεργων, προκειμένου να επενδυθούν οι κολώνες του εν λόγω ορόφου της οικοδομής. Η σχετική εργασία εκτελούνταν ως εξής: Ο οικοδόμος Γ.Σ. έπαιρνε σιδερόβεργες από το έδαφος και τις παρέδιδε στον Σ.Α., που βρισκόταν στον εξώστη του πρώτου ορόφου. Αυτός με τη σειρά του τις παρέδιδε στον Α.Μ. που βρισκόταν στον εξώστη του δευτέρου ορόφου. Στη συνέχεια, ο τελευταίος τις προωθούσε στον Χ.Σ., ο οποίος βρισκόταν στο δώμα γειτονικής με την υπό ανέγερση οικοδομής, το οποίο (δώμα) ήταν στο ύψος περίπου του τρίτου ορόφου της υπό ανέγερση οικοδομής. Από το δώμα αυτό, ο ανωτέρω οικοδόμος παρέδιδε τις σιδερόβεργες στον Α.Κ., ο οποίος βρισκόταν, όπως λέχθηκε, στον εξώστη του τετάρτου ορόφου της οικοδομής. Τη 14.20' περίπου ώρα ο Χ.Σ. προσπαθούσε να παραδώσει στον Α.Κ. μια σιδερόβεργα, μήκους τριών μέτρων περίπου και βάρους 35 κιλών. Στην προσπάθεια του να πιάσει την εν λόγω σιδερόβεργα ο Α.Κ., ο οποίος μέχρι εκείνη τη στιγμή βρισκόταν πίσω από το στηθαίο του τέταρτου ορόφου, ύψους ενός μέτρου περίπου, προς την πλευρά του δώματος της γειτονικής οικοδομής, βγήκε έξω από αυτό και στάθηκε σ'ένα ξύλινο δάπεδο, διαστάσεων 1,20 X 0,70, το οποίο βρισκόταν στην εμπρόσθια όψη της υπό ανέγερσης οικοδομής, και αποτελούσε προέκταση του εξώστη, διαμορφωμένο σε πρόβολο πάνω στα καδρόγια του ξυλοτύπου του τετάρτου ορόφου. Ευρισκόμενος στην κατασκευή αυτή προσπάθησε για άλλη μια φορά να πιάσει τη σιδερόβεργα με το αριστερό του χέρι, ενώ με το δεξιό στηρίχθηκε σ'ένα καδρόνι που ήταν όρθιο στην άκρη της ξύλινης, ως άνω,

κατασκευής και ακουμπούσε πάνω στη μετώπη (beton) του εξώστη το λεγόμενο «λατάκι». Όμως, επειδή αυτό ήταν απλώς καρφωμένο, χωρίς σύνδεση με άλλα στοιχεία και όχι στερεωμένο καλά, έτσι που να μπορεί να τον κρατήσει, αποκολλήθηκε, με συνέπεια ο Α.Κ. να βρεθεί στο κενό και να πέσει στο έδαφος από ύψος δεκατριών μέτρων περίπου. Από την πτώση του στο έδαφος αυτός υπέστη βαριές κακώσεις κεφαλής, θώρακα και κοιλίας, συνεπεία των οποίων επήλθε ο θάνατός του. Υπό τα αποδειχθέντα αυτά πραγματικά περιστατικά το ανωτέρω ζημιογόνο αποτέλεσμα οφείλεται, κατά την κρίση του δικαστηρίου, στην αποκλειστική υπαιτιότητα του θανόντος. Ειδικότερα, η αμέλεια αυτού συνίσταται στο ότι αυτός, που ήταν παλαιός και έμπειρος τεχνίτης οικοδόμος, καίτοι γνώριζε ότι, κατά τους κανονισμούς που ισχύουν στα οικοδομικά έργα και τους κανόνες της τέχνης, η μεταφορά των σιδερόβεργων, με δεδομένο το μέγεθος και το βάρος τους, έπρεπε να γίνει με τα χέρια από τις σκάλες, τόσο αυτός, όσο και το υπόλοιπο συνεργείο, επέλεξαν να τις διακινήσουν από όροφο σε όροφο (σύστημα «πάσας») που ρητά απαγορεύεται χρησιμοποιώντας για το σκοπό αυτό και την οροφή παρακείμενης οικοδομής. Τούτο προφανώς για διευκόλυνσή τους, αφού η εργασία αυτή με τον ενδεδειγμένο και ακίνδυνο ως άνω τρόπο ήταν πιο δύσκολη και απαιτούσε περισσότερο χρόνο, που ήταν πολύτιμος, γι' αυτούς, ενόψει λήξεως του ωραρίου τους προς τη 14.30' ώρα. Ακόμα, έπρεπε, αντιλαμβανόμενος την επικινδυνότητα που δημιουργούσε η έξοδος του από το στηθαίο του ορόφου, όπου βρισκόταν, να είναι πιο προσεκτικός και να μη χρησιμοποιήσει την προαναφερόμενη επιφάνεια, πολύ περισσότερο γιατί η συγκεκριμένη ενέργεια δεν ήταν αναγκαία για την εργασία του, την οποία μέχρι εκείνη τη χρονική στιγμή εκτελούσε ευρισκόμενος, όπως εκτέθηκε ήδη, πίσω από το στηθαίο από την πλευρά της γειτονικής οικοδομής και όχι κάθετα από το μπροστινό μέρος. Αντίθετα, δεν αποδείχθηκε οποιαδήποτε συνυπαιτιότητα των πρώτου και δεύτερου αναιρεσιβλήτων, για το λόγο ότι, όπως διατείνονται οι αναιρεσιέοντες, δεν μερίμνησαν να τοποθετήσουν στο πέραν της ξυλότυπης κατασκευής προσωρινά ανθεκτικά κιγκλιδώματα. Τούτο, ειδικότερα, γιατί, κατά το χρόνο του ατυχήματος, είχε αποπερατωθεί ολόκληρος ο σκελετός της οικοδομής, πλην της οροφής του δώματος, όπως είχαν αποπερατωθεί και οι εξώστες όλων των ορόφων, οι οποίοι τόσο στις μπροστινές όσο και στις πλάγιες όψεις περιβάλλονταν κατά διαστήματα από στηθαία από σκυρόδεμα. Έξω δε από τα στηθαία αυτά του τετάρτου ορόφου υπήρχαν μόνο οι προεξοχές των ξύλων από τον ξυλότυπο της πλάκας του δαπέδου του εν λόγω ορόφου, ο οποίος βρισκόταν υπό αποξήλωση. Με τη δεδομένη αυτή κατάσταση της οικοδομής δεν υπήρχε, ούτε ήταν απαραίτητη ξυλότυπη κατασκευή, η οποία να μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως δάπεδο εργασίας και να υφίσταται, επομένως, υποχρέωση των εναγομένων για τη λήψη σχετικών προστατευτικών μέτρων (άρθρα 3 παρ. 1 ν. 1396, 17 π.δ. 778/1980, 37 και 90 π.δ. 1073/1981). Σύμφωνα με τις παραπάνω πραγματικές παραδοχές το Εφετείο περιέλαβε στην απόφασή του πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες που στηρίζουν το διατακτικό και επιτρέπουν τον έλεγχο της ορθής ή μη εφαρμογής των διατάξεων του ουσιαστικού δικαίου σχετικά με την υπαιτιότητα ως προς την επέλευση του ατυχήματος. Ειδικότερα, δεν απαιτείτο να περιέχονται στην απόφαση πραγματικά περιστατικά που να αποκλείουν την αμέλεια των αναιρεσιβλήτων ως προς την αιτιώμενη παραβίαση των αναφερομένων κανόνων δικαίου με τους οποίους προβλέπονται μέτρα ασφαλείας κατά την εκτέλεση οικοδομικών ή τεχνικών έργων, ούτε απαιτείτο να περιέχονται περιστατικά που να συνιστούν ειδική αμέλεια του θανόντος, τουτέστιν ότι το ατύχημα προήλθε από παραβίαση εκ μέρους του τελευταίου νόμου, διαταγμάτων ή κανονισμού ασφαλείας, αφού, όπως προαναφέρθηκε, είναι νομικώς αδιάφορο για τη νομική και ουσιαστική θεμελίωση

της ένδικης αξιώσεως για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης ή για την απόκρουση της αξιώσεως αυτής, αν τα γενόμενα δεκτά πραγματικά περιστατικά συνιστούν παραβίαση από τους αναιρεσιβλήτους ή τον θανόντα συγκεκριμένων απαγορευτικών ή επιτακτικών κανόνων δικαίου. Εξάλλου, εφόσον δεν υπάρχει στην προσβαλλομένη απόφαση πραγματική παραδοχή ότι ο αναιρεσίβλητος εργολάβος οικοδομών Α.Μ. ήτο παρών και επόπτευε τη μεταφορά των σιδηροβεργών ή ότι αυτός υπέδειξε τη μεταφορά κατά τον τρόπο που έγινε, δεν απητείτο να δικαιολογείται στην απόφαση η παραδοχή περί ελλείψεως υπαιτιότητας αυτού, μολονότι δεν απαγόρευσε στο συνεργείο των εργατών να μεταφέρουν τις σιδηρόβεργες με τον τρόπο που το έπραξαν. Επομένως, ο πρώτος λόγος, κατά το δεύτερο σκέλος του, ως και ο έκτος και έβδομος λόγοι αναιρέσεως από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. που υποστηρίζουν τα αντίθετα, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν.

Επί μισθώσεως έργου πρόστηση του εργολάβου από τον εργοδότη καταρχήν δεν υπάρχει, όμως υφίσταται πρόστηση όταν στη συγκεκριμένη περίπτωση ο εργοδότης ρητώς ή σιωπηρώς, ιδίως ως εκ της φύσεως του έργου, επιφύλαξε στον εαυτό του τη διεύθυνση και την επίβλεψη της εκτελέσεως του έργου και ειδικότερα το δικαίωμα παροχής οδηγιών στον εργολάβο. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο σχετικά με την ύπαρξη σχέσεως προστήσεως δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με το από 16.4. 1999 ιδιωτικό συμφωνητικό οι τρίτος και τέταρτη των αναιρεσιβλήτων Ι.Σ. και Σ., συζ. Ι.Σ., κάτοικοι Αθηνών, ανέθεσαν εργολαβικά στον πρώτο αναιρεσίβλητο, ήτοι στον Α.Μ., την ανέγερση οικοδομής σε οικόπεδό τους, που βρίσκεται στην οδό Κραναού αριθ. * του Αιγάλεω Αττικής. Με το ανωτέρω συμφωνητικό συνομολογήθηκε, μεταξύ άλλων, ότι την πρόσληψη του απαραίτητου εργατοτεχνικού προσωπικού, για την εκτέλεση του έργου θα έκανε ο πρώτος αναιρεσίβλητος (εργολάβος), ενώ την αμοιβή του προσωπικού θα κατέλαβαν οι λοιποί αναιρεσίβλητοι (εργοδότες). Παράλληλα, ορίστηκε ότι τη γενική επίβλεψη του έργου θα είχε ο δεύτερος αναιρεσίβλητος, ήτοι ο Γ.Δ., πολιτικός μηχανικός. Οι εργοδότες δεν διαφύλαξαν για τον εαυτό τους το δικαίωμα διευθύνσεως και επίβλεψης του έργου, την ευθύνη δε της εκτέλεσης των εργασιών και ανέγερσης της οικοδομής ανέλαβε ο εργολάβος. Επομένως, μεταξύ εργοδοτών και εργολάβου δεν υπήρχε σχέση προστήσεως, για δε τον θανάσιμο τραυματισμό του Α.Κ., οι εργοδότες αναιρεσίβλητοι, ως κύριοι απλώς του έργου, δεν έχουν καμία ευθύνη, δεδομένου ότι, όπως προαναφέρθηκε, δεν απέκτησαν την ιδιότητα των προστησάντων, στην οποία (ιδιότητα) οι αναιρεσεύοντες στηρίζουν την ευθύνη αυτών για χρηματική ικανοποίησή τους λόγω ψυχικής οδύνης. Σύμφωνα με τις παραπάνω πραγματικές παραδοχές το Εφετείο περιέλαβε πλήρεις αιτιολογίες που στηρίζουν το διατακτικό και επιτρέπουν τον έλεγχο της ορθής ή μη εφαρμογής της ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 922 Α.Κ. Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., που υποστηρίζει τα αντίθετα, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, αληθώς μόνο από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., προβάλλεται η αιτίαση ότι ο γενόμενος δεκτός περιορισμός της αξιώσεως του για πλήρη αποζημίωση ως εκ του λόγου ότι είναι ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α., βάσει των διατάξεων των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951, προσβάλλει τη συνταγματική αρχή της ισότητας (άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος) αφού οι λοιποί ζημιωθέντες συνεπεία εργατικού ατυχήματος διατηρούν αξίωση αποζημιώσεως κατά των υπαιτίων του ατυχήματος. Ο λόγος αυτός, κατά το μέρος που αναφέρεται σε πρόσωπα μη υπαγόμενα στην ασφάλιση κάποιου φορέα κοινωνικής ασφαλίσεως, είναι αβάσιμος, διότι τα πρόσωπα αυτά δεν τελούν υπό τις αυτές ουσιαστικές συνθήκες με τους ασφαλισμένους στο Ι.Κ.Α. και επομένως δεν είναι

συνταγματικώς ανεπίτρεπτη η διαφορετική νομοθετική μεταχείρισή τους. Ως προς τους ασφαλισμένους σε άλλους, πλην του Ι.Κ.Α., φορείς κοινωνικής ασφάλισης ο κρινόμενος λόγος είναι προεχόντως αόριστος, καθόσον δεν αναφέρονται ποια είναι τα δικαιώματα των ασφαλισμένων αυτών σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, δηλαδή αν αυτοί τελούν υπό ουσιωδώς όμοιες συνθήκες (από απόψεως ασφαλιστικών παροχών) με εκείνες των ασφαλισμένων του Ι.Κ.Α., ώστε να δημιουργείται κατ' αρχήν άνιση νομοθετική μεταχείριση.

Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ότι οι επικαλούμενες και προσκομιζόμενες ένορκες βεβαιώσεις έχουν γίνει νόμιμα ύστερα από προηγούμενη κλήτευση του αντιδίκου πριν από 24 τουλάχιστον ώρες αποτελεί εκτίμηση πραγματικού γεγονότος και δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.). Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, κατά το πρώτο μέρος του από τον αριθμό 11 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο ανεπιτρέπτως έλαβε υπόψη τις αναφερόμενες τρεις ένορκες βεβαιώσεις μαρτύρων των αναιρεσιβλήτων με τη ψευδή διαβεβαίωση ότι αυτές έγιναν με την τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 671 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., ενώ δεν είχε γίνει τέτοια επίδοση στους αναιρεσείοντες, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος. Ομοίως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ο ίδιος λόγος κατά το δεύτερο μέρος του, με τον οποίο, υπό την επίκληση του αριθμού 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., προβάλλεται η αιτίαση της εσφαλμένης εκτιμήσεως των παραπάνω ενόρκων βεβαιώσεων, αφού πρόκειται περί εκτιμήσεως πραγματικών γεγονότων που δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.).

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως από τον αριθμό 11 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη επικληθέντα και προσκομισθέντα από τους αναιρεσείοντες έγγραφα, ήτοι την Τεχνική Έκθεση του Επιθεωρητού του Υπουργείου Εργασίας και την απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών με την οποία οι αναιρεσίβλητοι εργολάβος και επιβλέπων μηχανικός κρίθηκαν ένοχοι ανθρωποκτονίας από αμέλεια. Επίσης ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη του τις περιεχόμενες στα προσκομισθέντα πρακτικά της δίκης στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο εξώδικες ομολογίες των παραπάνω αναιρεσίβλητων με όσα αυτοί εξέθεσαν κατά τις απολογίες τους. Ο λόγος αυτός κατά το πρώτο μέρος του, πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμος, καθόσον από τη διαβεβαίωση του Εφετείου ότι ελήφθησαν υπόψη όλα τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα έγγραφα σε συνδυασμό με τις πραγματικές παραδοχές της προσβαλλομένης προκύπτει χωρίς δισταγμό ότι ελήφθησαν υπόψη και τα παραπάνω έγγραφα. Ο ίδιος λόγος κατά το δεύτερο μέρος του, ομοίως από το άρθρο 559 αριθμ. 11 Κ.Πολ.Δ., πρέπει να απορριφθεί, ως αόριστος, διότι δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι οι αναιρεσείοντες επικαλέστηκαν τις παραπάνω εξώδικες ομολογίες στο Εφετείο, ούτως ώστε να θεμελιώνεται ο επικαλούμενος λόγος αναιρέσεως. (Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως της 9475/2002 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών).